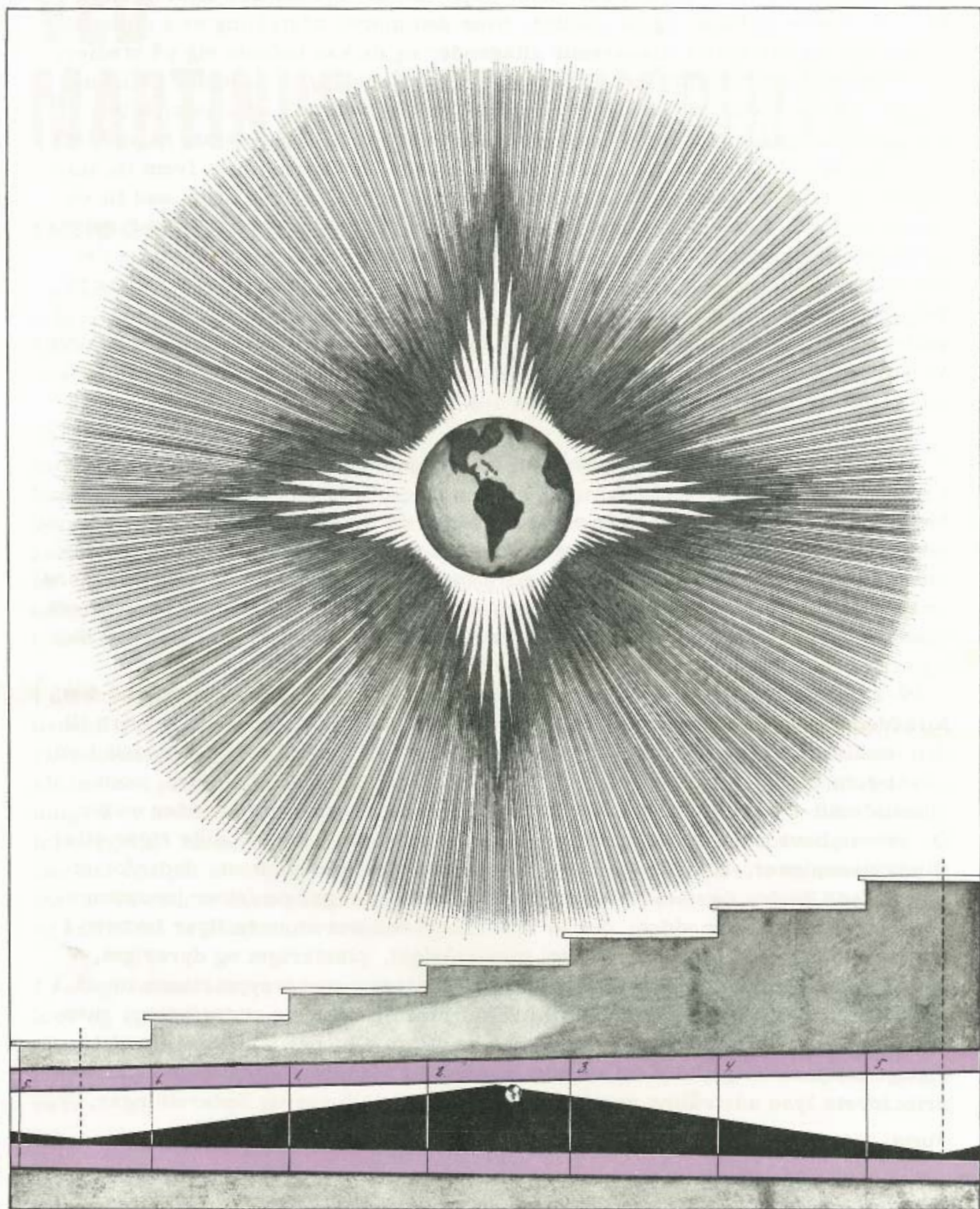

kosmos

TIDSSKRIFT FOR MARTINUS INSTITUT

10

1980

Jordklodens kosmiske stråleglans

LIVETS BOG I, stk. 43-49

Individernes opad- og nedadgående buer

43. I henhold til det særlige indbyrdes kombinationsforhold under hvilket de to udstrålinger fra “det guddommelige skabepincip” manifesterer sig, kommer de levende væsener til at fremtræde under højst forskellige stadier eller grader. De kan således befinde sig på stadier, hvor den mørke udstråling er i stigende udvikling, og den lyse i tilsvarende aftagende; og de kan befinde sig på stadier, hvor det modsatte er tilfældet. En sådan zone i udviklingen, indenfor hvilken begge disse to modsatte former for stadier kommer til fuld udfoldelse eller kulmination, hedder i Livets Bog “*en udviklingsspiral*”. I den første halvdel af en sådan spiral kommer den mørke udstråling fra skabeprikket frem til kulmination, medens den lyse udstråling af samme princip bliver bragt ned til en latent tilstand. I den sidste halvdel af nævnte spiral er det derimod den lyse udstråling, der kommer til kulmination, og den mørke der bliver latent. Da det her skildrede forhold mellem de to udstrålinger af skabeprikket igen har til følge, at væsenerne i første halvdel af en spiral udvikler sig fra *åndelige til materielle* tilstande, og i sidste halvdel *det modsatte forhold*, vil begge de nævnte halvdele henholdsvis være at udtrykke som udgørende “*individernes nedadgående bue*” og “*individernes opadgående bue*”.

En uafbrudt opadgående bane eller udvikling. Tilværelsesplaner

44. Men da væsenerne efter at have passeret begge en spirals to halvdele har udviklet sig til at kunne indtræde i en ny fortsættende spirals langt større dimensioner i udvikling fra lys til mørke og fra mørke til lys, vil de samme væseners nedadgående såvel som deres opadgående bue være at stadfæste som *en uafbrudt opadgående bane*. Denne opadgående bane er igen identisk med det, vi i den daglige tilværelse kender under begrebet “*udvikling*”.

På symbol nr. 1 bliver vi vidne til nævnte bane, der er symboliseret ved den forneden fremstillede trappeformation. Fra den punkterede linje til venstre til den punkterede linje til højre har vi et “*spiralafsnit*”. Dette er igen inddelt i en række trin. Disse skal symbolisere de særlige specielle hovedstadier, som spiralafsnittet på basis af skabeprikkets to udstrålinger fremtræder under. De nævnte hovedstadier vil igen være at stadfæste som udgørende de riger eller tilværelsesplaner, udviklingen fører de levende væsener igennem. *Indenfor et spiralafsnit findes der seks sådanne riger*. Af disse riger omfatter jordmenneskenes kendskab eller viden, der er illustreret ved den utonedede figur foroven i trappeformationen, kun tre, nemlig: *mineralriget, planteriget og dyreriget*, hvilke riger igen på symbolet henholdsvis er betegnet ved trappetrinene nr. 6, 1 og 2. Nr. 2 udgør altså det rige, til hvilket jordmenneskene endnu hører; men dette er meget stærkt degenererende hos samtlige væsener til fordel for det rigtige menneskerige, der er udtrykt som nr. 3 i afsnittet, og til hvilket skabeprikkets lyse udstråling gennem *alle førende religioner og åndsretninger, samt gennem den store ny*

Aage Hvolby

Epokegørende træk ved Martinus Verdensbillede

Den kosmiske vejviser

Ved studiet af Martinus' værker oplever den interesserede studerende en storslåethed, dybde, visdom og kærlighed, som kun en åndelig jævnbyrdig fuldt ud kan overskue og forstå. Der er derfor næppe nogen iblandt os, som helt er i stand til at vurdere og påskønne værdien og rækkevidden af Martinus' indsats.

Alle oplever vi dog som en mere eller mindre klar fornemmelse, at Martinus med sit skaberværk ikke alene bringer skelsættende nyt men også virker som bindeled til det forgangne. Vi fornemmer de kosmiske analyser som en vejviser, der kan vejlede og støtte os på vor færd fremover mod skabelsen af fremtidens kultur og moral i vort sind. Vi fornemmer os stedt over for en vejviser, forfattet og illustreret af et åndeligt sendebud, som selv har gået vejene og mange af omvejene og vildvejene, og som desuden kender de knudepunkter og mål, vejene leder frem til.

I denne artikel vil vi koncentrere os om de faktorer, der gør, at Martinus Verdensbillede ved sin måde at være tilvejebragt på er noget skelsættende nyt. Vi vil endvidere belyse nogle af de forhold, der gør, at Martinus Verdensbillede i sit indhold viser sig som havende stærke rødder i tidligere tiders vejvisergerning. For at kunne belyse disse forhold må vi først sætte os ind i en del af den foreliggende viden om skabelsen og udviklingen af de store verdensreligioner, der har hjulpet menneskeheden frem til dens nuværende kulturelle og moralske stade. Vi vil derefter sammenligne denne viden med vort kendskab til skabelsen og indholdet af Martinus Verdensbillede.

I redegørelsen bør vi bestandigt holde os for øje, at verdensaltets åndelige livslove og -principper er evige, uforanderlige og universelle, og derfor ikke skabt eller opfundet af Martinus. Betegnelsen "Martinus Verdensbillede" er følgelig udtryk for Martinus' iagttagelse, analyse og gengivelse af disse love og principper.

De store verdensreligioners skabelse og udvikling

Vor verden har kendt til talrige profeter og religiøse samfund. De største religiøse samfund op til vor tid har været kristendommen, muhamedanismen (islam), hinduismen, kungfutsianismen og buddhismen. Blandt de forholdsmæssigt mindre religiøse storsamfund må shintoismen, taoismen og jødedommen nævnes. Vi vil nu i kortfattet form og historisk rækkefølge betragte grundlaget for og udviklingen af disse verdensreligioner. Som de vigtigste kildeskrifter for fremstillingen er anvendt (15-19) (se "Litteraturhenvisninger").

Hinduismen

Hinduismen har rødder tilbage i det 3. årtusinde f. Kr. Den kan ikke føres tilbage til en bestemt religionsstifter. Dens oprindelse fortaber sig i fortiden, og ingen ved, hvornår den begyndte, og hvordan den blev til. Hinduisme er fællesbetegnelsen for en mangfoldighed af indiske sekter, der er indbyrdes forskellige og desuden foranderlige derved, at de løbende tilpasser sig de påvirkninger, de kommer ud for.

Grundlaget for alle sekterne er de hellige skrifter Vedaerne, Upanishaderne og Bhagavadgita. Men de enkelte sekter indeholder elementer, der strider mod disse hellige skrifter, og de lægger hovedvægten på forskellige forhold. Sekterne støtter sig her dels til en alment kendt, hellig litteratur (episke digte, purana'er og tantra'er) dels til et væld af nye, religiøse skrifter. Sekternes fortolkninger af de gamle fortællinger er billedlige (allegoriske) og ofte fyldt med indbyrdes modsigelser.

Hinduerne har talløse, mere eller mindre sideordnede guder, der ofte er personificerede naturkræfter. Hinduismen har ingen fælles og central autoritet, der fastlægger, hvad hinduisme egentlig er.

Jødedommen

Jødedommen er grundlagt af Moses, der menes at have fået Guds love åbenbaret omkring 1.300 f. Kr.. Jødedommen er baseret på "Det Gamle Testamente", især de fem Mosebøger ("Toraen" eller "Loven"), samt på Talmud, der er fortolkninger og lærde diskussioner om "Loven"s bud. Talmud er vanskelig tilgængelig for andre end jødiske lærde, fordi det her vrimler med spidsfindige skriftbeviser, vanskelige tekniske udtryk og forkortelser samt hentydninger, der alt sammen til stadighed sætter læserens skarpsindighed og tålmodighed på svære prøver.

"Det Gamle Testamente" er ikke én bog, men en samling af bøger, hvis ældste dele går tilbage til ca. 1.100 f. Kr., og hvis yngste skrift, Daniels Bog, stammer fra ca. 165 f. Kr.. Det ældste fuldstændige håndskrift stammer fra 1.008 e.Kr.. "Det Gamle Testamente" omhandler en århundredlang, historisk periode. De forskellige skrifter deri må oprindeligt være nedskrevet over en lang tidsperiode og på basis af dels mundtlig over-

levering, dels spredte, skriftlige brudstykker. Man har engang troet, at Mosebøgerne var skrevet af Moses, men en række forhold taler nu herimod. Det gælder således ujævnheder og spring i fremstillingen, direkte modsigelser, dobbelt forekommende fortællinger, brug af forskellige Gudsnavne, stilforskelle og omtalen af Moses død.

Indholdet af “Det Gamle Testamente” er ens for jødedommen og protestantismen. Jødedommen har det inddelt i 24 forskellige skrifter. Protestantismen har det inddelt i 39 tilsvarende bøger. Man ved ikke, i hvilken rækkefølge disse skrifter er udarbejdede. Men man ved, at de af jøderne er samlede og autoriserede (kanoniserede) over en århundredlang periode, der afsluttedes ca. 100 e. Kr.. En bestemt samling blev da ophøjet til normaltekst, og alle varianter tilintetgjort. Afskrivningen af normalteksten gennem de påfølgende århundreder har medført talrige afskriverfejl såsom forveksling af bogstaver, udeladelser, gentagelser og forklarende tilføjelser.

Buddhismen

Buddhismen er grundlagt af Siddharta Gautama (Buddha) omkring 500 f. Kr.. Han var en omvandrende asket og virkede som profet i 45 år. Han døde ca. 480 f. Kr. i en alder af ca. 80 år.

I de første århundreder efter Buddhas død fremkom håndskrifter, hvori hans samtaler, diskussioner, legender og eventyr er samlet og kommenteret. Disse hellige bøger, kanons, er imidlertid forskelligartede og uoverensstemmende, og danner som følge deraf grundlag for forskellige buddhistiske retninger. Disse forhold har givet en usikkerhed, der på nogle kirkeforsamlinger (koncilier) har medført, at visse og ikke andre værker er blevet autoriserede. Senere tilføjelser, revisioner og stridigheder har medført, at såvel den buddhistiske “originallitteratur” som litteraturen om buddhisme er blevet uoverskuelig og fyldt med usikkerhed.

Kungfutsianismen

Kungfutsianismen er grundlagt af Kungfutse omkring 500 f. Kr.. Han var en kinesisk filosof og politiker, som det meste af sit liv virkede som lærer. Han døde ca. 480 f. Kr. i en alder af ca. 72 år.

Kungfutse hævdede, at han var “en formidler, ikke en skaber”, og derfor skrev han selv kun lidt. Men hans hengivne disciple nedskrev hans udtalelser, og heraf opstod det gigantiske moralsystem, som Kina siden har levet efter. Af skrifter med Kungfutses lære er de fire “Shu” de vigtigste. Da de nedskrevne samtaler gengiver mesterens udtalelser, kan skrifterne minde noget om “Det Nye Testamente”s referater af Jesu ord. Omend teksterne muligvis er redigerede af senere disciple, er kernen dog bevaret og kan føres tilbage til mesteren selv.

Taoismen

Taoismen er grundlagt af den halvt legendariske, kinesiske tænker og filosof Laotse, hvis person tiden og fantasien har udstyret med dens nuværende mangfoldighed af

træk. De lærde er højst uenige, men overleveringen siger, at Laotse levede omkring 500 f. Kr.. Nogle mener, at han muligvis aldrig har levet. I al fald ved man intet om ham. Hvad der fortælles om Laotse, må tages som legender. Han skulle i sin tid være kendt som en anset lærd og vismand.

I hovedværket "Tao-Te-King", som er blevet kaldt taoismens bibel, og som tillægges Laotse, menes Laotse selv at have nedskrevet hovedpunkterne i sin filosofi. En række senere lærde og vismænd har på grundlag af "Tao-Te-King" udarbejdet den livsfilosofi, der har fået navnet "Taoismen".

Taoismen er med tiden blevet begravet under en blanding af okkultisme, mystik og magi. Mange af taoismens lærere har fjernet sig fra Laotses oprindelige tanker. Som århundrederne er gået, betegnes taoismen som værende langsomt sunket ned til overtroens og afguderiets triste stade. Tynget af trolddom, sandsigeri, handel med amuletter og alkymi er den efterhånden kommet til at minde mere om fetishdyrkelse end om Laotses ophøjede lære. Længe før det 19. århundrede var udrundet, var taoismen en uddøende lære som en naturlig følge af den voksende interesse for videnskaben (15).

Kristendommen

Kristendommen er verdens langt største religion. Den er grundlagt af Jesus omkring år 30. Dens skriftlige grundlag er "Det Nye Testamente" med "Det Gamle Testamente" som profetisk og historisk grundlag.

Jesus har intet skriftligt efterladt sig. Beretningerne om hans liv, ord og gerninger, om hans lidelse, død og opstandelse, gik i de første kristne slægtled, hvor genfortællekunstneren formentlig var ret højt udviklet, fra mund til mund, og blev kun nedskrevet tilfældigt og lejlighedsvist. Den vigtigste del af "Det Nye Testamente", de fire evangelier, der jo netop omhandler, hvad Jesus sagde og gjorde, er alle nedskrevet efter år 70. Der fandtes også andre evangelier, men kun disse fire blev godkendt af kirken. "Det Nye Testamente" er blevet til over en 300-årig udviklingsperiode. På forskellige kirkemøder, hvoraf de sidste afholdtes omkring år 400, blev "Det Nye Testamente"s indhold (27 skrifter) fastlagt og autoriseret.

Til den lange række af kristne kirkesamfund hører bl.a. den romersk-katolske kirke, den græsk-katolske (ortodokse) kirke, den evangelisk-lutherske kirke, de reformerte kirker, den anglikanske kirke, Baptistsamfundene, Metodistkirken, Frelsens Hær, Pinsemenighederne, Kvækerne ("Vennernes Samfund"), Unitarismen, Syvende Dags Adventismen, Jehovas Vidner, og Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige (mormonerne).

Når så mange religiøse samfund er henhørende til kristendommen og baserede på Bibelen som fælles lærenorm skyldes det uenighed om mange forhold. Der er uenighed om, hvilke skrifter der bør indgå i Bibelen, hvorledes disse skrifter skal tolkes, om der skal være en trosbekendelse og hvordan den skal lyde, hvilke kirkemøders

beslutninger der bør anerkendes, hvordan kirken skal være organiseret, hvordan gudstjenesten skal foregå, og hvilken vægt sakramenterne skal tillægges.

Udenforstående vil nok opleve de kristne kirker som beslægtede, men selv opfatter de forskellene som væsentlige og betragter ofte de anderledes kirker som værende deres missionsmark. Kristenhedens splittelse viser ganske klart, at der endnu er et stykke vej til opfyldelsen af det kendte skriftord: "og der skal blive een hjord, een hyrde" (Joh. 10,16).

Historisk interessant at bemærke er, at den romersk-katolske kirke - af frygt for, at lægfolk skulle misforstå den hellige skrift på grund af oversættelsesfejl og indholdets vanskelighed - flere gange har udstedt lokale bibelforbud, dvs. forbud mod, at lægfolk læste Bibelen. Da reformationen trængte sejrende frem ved at give lægfolk Bibelen i hånd, fastslog kirkemødet i Trident, at lægfolk kun måtte læse Bibelen i oversættelse, når de havde en skriftlig tilladelse dertil af deres præst, og da kun i de af romerkirken godkendte oversættelser. Denne bestemmelse er gentagne gange blevet indskærpet, og så sent som i det 19. århundrede har paverne atter og atter udstedt forbud mod læsning af de protestantiske bibeloversættelser.

Som yderligere udtryk for den usikkerhed, der er knyttet til de bibelske skrifers tilblivelse og senere skæbne, kan nævnes, at der ligefrem findes en videnskabelig disciplin, kaldet isagogik, der beskæftiger sig med netop disse problemområder.

Islam

Islam er grundlagt omkring år 620 af profeten Muhamed. Om hans liv og levned foreligger langt flere historisk pålidelige kendsgerninger end om de tidligere profeter. Muhamed levede 570-632 og døde således i en alder af tæt ved 62 år. De første år af hans profetiske virke var meget trange. For at skaffe sig subsistensmidler organiserede han plyndringstogter mod Mekkabefolkningens karavaner. Mens han før kun havde været profet, blev han nu også politiker og feltherre. Muhamed var gift flere gange og havde et ret stort harem. Med sin første hustru fik han seks børn. Det opslidende og anspændte liv angives at have gjort ham tidlig gammel (18).

Koranen er navnet på den samling udsagn, forordninger og fortællinger, der fremsattes af Muhamed som åbenbaringer modtagne fra Allah gennem ærkeenglen Gabriel. Koranen er derfor islams vigtigste grundlag. Koranen blev fra først af dels bevaret ved mundtlig tradition, alt eftersom den fremstod på profetens læber, dels brudstykkevis nedskrevet på tilfældigt foreliggende materiale. Herved opstod naturligvis stor usikkerhed, og da der hurtigt udviklede sig uoverensstemmelser og tvetydigheder, lod kaliffen Osman nedsætte en kommission for at foretage en revision og ordning af alle afsnittene. Efter denne revisions afslutning blev alle andre eksemplarer tilintetgjort. Koranen, som den nu foreligger, repræsenterer altså den af Osman efter Muhameds død tilvejebragte tekst.

Koranen bærer præg af at være blevet til på afbrudt måde. Den synes i betydelig grad at være uden plan og sammenhæng og samlet med mangel på kritik. Den indeholder talrige selvmodsigelser og tilbagekaldelser af tidligere trufne bestemmelser (18). Koranen har derfor været genstand for videnskabelig behandling, så teksten kunne forklares og videreudvikles.

Som en følge af bl.a. ovennævnte forhold har også islam måttet opleve en opsplitning i sekter. Dybest er skellet mellem de ortodokse sunnitter og de reformistiske shiitter.

Shintoismen

Shintoismen er Japans nationalreligion. Den består hovedsagelig i ærbødighed over for kejseren, forfædrene og nationen, og tilbedelse af disse.

De vigtigste historiske kilder er krønikerne "Kojiki" (år 712) og "Nihongi" (år 720), begge samlet og forfattet ved det kejserlige hof. Disse krøniker indeholder utallige legender og myter og giver os et billede af shinto som en naturreligion med et minimum af filosofi og moral. Da shinto blev nationalreligion, blev de fleste groteske sider af den gamle naturreligion kastet over bord, og hovedvægten blev lagt på at forkynde kejserens guddommelige autoritet og nationens guddommelige oprindelse gennem tilbedelsen af solgudinden Amaterasu.

Der er adskillige shinto-sekter i Japan. De er opstået omkring enkelte personer, der virkede som profeter eller evangelister på baggrund af en dyb religiøs oplevelse, en åbenbaring eller forskellige former for askese. Japanerne er nu blevet så tilpas præget af demokratisk tankegang, og kejserdømmet er blevet så menneskeliggjort, at shinto i dag er stærkt svækket og næppe genvinder sin tidligere stilling.

Verdensreligionernes nuværende situation

De fleste af de store verdensreligioner er påbegyndte af enkeltpersoner, som vi her vil sammenfatte under betegnelsen profeter. Disse profeter har utvivlsomt haft en høj grad af intuitiv adgang til den højeste viden om livet og universet. For de kosmisk bevidste profeters vedkommende, som Martinus betegner som verdensgenløbere (1; stk. 383), fx Jesus, må vi antage, at der har været tale om helt ubegrænset adgang til denne viden. Til trods herfor befinder verdensreligionerne sig i dag i en situation præget af splittelse og mental svækkelse.

I de indledende afsnit har vi kunne konstatere, at denne for de religiøse samfund utilfredsstillende situation skyldes en række principielle og helt naturlige forhold, der kort

kan sammenfattes på følgende måde:

- 1) Nogle af profeterne har formentlig ikke haft ubegrænset viden om livet og universet.
- 2) Et originalt, pålideligt og éntydigt, skriftligt grundlag mangler.
- 3) Det foreliggende, skriftlige grundlag appellerer i sin udformning i så høj grad til troen, at verdensreligionen mister sit tag i befolkningen i samme grad, som denne udvikler sig i viden og teknologi.
- 4) En del af det foreliggende, skriftlige grundlag er kun af lokal og historisk værdi og kan derfor være vanskelig at indpasse i en nutidig, levende og inspirerende religion.
- 5) Verdensreligionerne er opsplittede i sekter, der er indbyrdes uenige på væsentlige punkter med hensyn til organisation og åndeligt grundlag. Den typiske sektdannelse skyldes ofte modsætninger mellem ortodokse og reformistiske kræfter.

Ovennævnte punkter vil vi kort og sammenfattende uddybe, idet vi indfører begrebet "det højintellektuelle verdensbillede", som Martinus anvender som udtryk for verdensbilledet fremstillet så klart, direkte og logisk, at kun mennesker med en høj og afbalanceret grad af følelses- og intelligenserfaringer kan forstå det.

- a) Datidens mennesker har ikke været så udviklede, at en højintellektuel fremstilling af verdensbilledet har haft mulighed for at blive forstået og korrekt videregivet. Som en naturlig følge heraf har det ikke kunnet være de tidligere profeters mission at give en højintellektuel redegørelse for verdensbilledet. Profeten har i stedet måttet inspirere de interesserede tilhørere gennem sine gerninger samt ved at udtrykke sine tanker i billeder, legender og lignelser.
- b) Af samme grund, men også forårsaget af forgængeligheden af de foreliggende materialer (pergament, papyrus, skind), har det heller ikke kunnet være de tidligere profeters mission at nedskrive verdensbilledet.

Størstedelen af det oprindelige, skriftlige materiale omhandlende profeterne blev nedfældet på forgængeligt materiale og er derfor gået til grunde i tidens løb.

- c) Nedskrivningen har oprindeligt måttet foretages ved møjsommelig håndskrivning. Det samme gælder overførslen af originalskrifterne til nyere udgaver. Dette har givet utallige muligheder for opståen af allehånde typer fejl.

Da bogtrykkerkunsten først opfundtes 1440, har skriftligt materiale af gode grunde ikke kunnet mangfoldiggøres tidligere.

- d) De personer, der har videreført verdensreligionen og bl.a. fastlagt dens indhold, omfang og ydre rammer, har tit været personer med en del ufuldkomne egenskaber. Dette har ført til en vis ændring af verdensreligionen i primitiv retning samt til mange selvmodsigelser, misforståelser og fejl.

Martinus Verdensbillede – som sandhed

Med det foregående som baggrund har vi nu samlet tilstrækkeligt kontrastmateriale til at kunne se på, hvorfor og på hvilken måde, Martinus Verdensbillede danner såvel skel som bindeled i forhold til de tidligere af profeter indstiftede verdensreligioner. I fremstillingen af dette emneområde må vi naturligvis i allerhøjeste grad støtte os til, hvad Martinus selv har sagt og skrevet.

Det er allerede på dette sted væsentligt at fæstne sig ved, at Martinus de allerseneste år af sit liv fandt tiden moden til mere og mere direkte og utilsløret at give udtryk for, at det af ham gengivne verdensbillede er den “Talsmanden, den Helligånd” (Joh. 14,26), som Jesus forudsagde i sine afskedstaler med disciplene.

Vi bør i gennemgangen endvidere holde os stærkt for øje, at det for Martinus har været så magtpåliggende at hindre, at hans “sag” senere forvilder sig ind på uheldige sidespor, at han bestandigt og utvetydigt har holdt ufravigeligt fast ved alle de ting og principper, der kan hindre en sådan udvikling.

Sandheden er én og kun én

Der gives kun én absolut sandhed om verdensaltet og livslovene. Denne sandhed opnår man uindskrænket adgang til, når ens intuitionsevne bliver så højt udviklet, at man får kosmisk bevidsthed. Martinus kalder også denne oplevelsesevne for “altoverskuelighedsevnen” (1; stk. 1550). Med denne evne får man ubegrænset adgang til det, Martinus kalder “det guddommelige visdomsocean eller verdensaltets kosmiske bevidsthedsplan” (1; stk. 2554), der i virkeligheden er det samme som “den hellige ånd” eller “Guds bevidsthed” (1; stk. 2001). Med et sådant herredømme over intuitionsevnen og den dertil svarende grundenergi, intuitionsenergien, der er den eneste altgennemtrængende grundenergi (1; stk. 179, 259, 331), støder man ikke mere på erkendelsesmæssige grænser. Man har simpelthen uhindret adgang til den sfære, som den højeste guddommelige visdom udgør.

Alle kosmisk bevidste væsener har adgang til og indgår i visdomsoceanet. Det omfatter alle bevidstheder hørende til de åndelige tilværelseszoner, hvor kosmisk bevidsthed er almengældende, dvs. alle tilværelseszoner undtagen dyreriget (1; stk. 642). De kosmisk bevidste væsener er alle mentalt fuldkomne og ét med Gud. De har forskellige interesseområder men kan ikke være hverken ulogiske eller uenige. De smelter derfor sammen til en alvidende helhed af individuelle, kosmiske bevidstheder.

De kosmisk bevidste religionsstiftere, de indviede verdensgenløbere, har derfor altid øst deres viden af eksakt samme kilde, og de har derfor også samtidigt været deres egen kilde. Jesus udtrykte det bl.a. med ordene: “Mig er givet al magt i himmelen og på jorden” (Matt. 28,18), “Jeg og Faderen, vi er eet” (Joh. 10, 30), og endvidere: “Alt, hvad Faderen har, er mit.” (Joh. 16,15). Martinus har bl.a. udtrykt det således: “Livets Bog blotter religionernes nære indbyrdes forhold til hverandre som strålebundter fra et og samme lyshav” (1; stk. 19).

Verdensgenløbernes fælles problem har været: “I hvilket omfang og på hvilken måde kan vi bedst nedtransformere vor viden til den menneskehed, der skal modtage den?”

At Martinus er sin egen lyskilde (1; stk. 21) kan vi overbevise os om på mange måder. Det stærkeste udtryk herfor er, at Martinus overalt i sine værker har analyseret og beskrevet forholdene, som de opleves med “sansningen fra oven”, dvs. “sansningen fra livssiden”. Et andet udtryk for, at Martinus er sin egen lyskilde, og som vi har mulighed for selv at kontrollere, er den nøje overensstemmelse, der er mellem de analyser, Martinus på et givet tidspunkt har skrevet, og de analyser, han har skrevet på såvel langt tidligere som langt senere tidspunkter.

At Martinus’ analyser er sandhed har han begrundet adskillige steder, bl.a. i (4; kap. 25). Han giver her udtryk for, at hans “analyser ikke i noget som helst felt har andet facit end kærligheden”. Som yderligere begrundelse og “garanti” skriver han om sine analyser, “at de for dem, der har evne og lyst til at studere dem, bliver en matematisk udredning af enhver tings gåen op i den guddommelige, altomfattende verdensplan som et udløsende moment for et urokkeligt intelligensmæssigt, kærlighedsfrembringende formål, hvilket igen, for den udviklede åndsforsker, er kulminationen af den højeste garanti, på hvilket en verdensopfattelses identitet med sandheden eller virkeligheden kan baseres”.

I nøje overensstemmelse og harmoni med ovenanførte forklaring af begrebet sandhed har Martinus overalt i sine kosmiske analyser påvist og analyseret tingenes tilstand for os på en sådan måde, at der intetsteds er tale om angreb på eller kritik af nogen eller noget. Analyserne er tværtimod overalt et kærligt og forstående defensorat for alt og alle (1; stk. 19). “Ethvert væsen er til enhver tid på toppen af sin udvikling og kan derfor ikke være anderledes, end det netop er” (1; stk. 862).

De kosmiske analysers oprindelse

Med henblik på at opnå størst mulig forståelse af skabelsesprocessen for de kosmiske analyser er det vigtigt, at vi forsøger at gøre os helt klart, hvad Martinus' sansevne, den kosmiske bevidsthed, egentlig er. Vi vil derfor allerede på dette sted foretage den første uddybning af de oplysninger herom, som er givet i det foregående afsnit.

I kraft af sin kosmiske bevidsthed, som Martinus også har besiddet i tidligere inkarnationer, råder han over en ubegrænset og permanent virkende intuitionsevne. Han er derfor direkte, vågen dagsbevidst i de højere, åndelige verdener. Han er på det åndelige område i ordets egentligste forstand erkendelsesmæssig suveræn. Dette er ensbetydende med, at han ved udarbejdelsen af de kosmiske analyser har været helt uafhængig af andre individer (4; kap. 23). Der er således ikke i mindste måde tale om nogen form for mediumisme eller diktat fra den åndelige verden. Ej heller er der tale om nogen som helst form for fantasier. Der er tværtimod tale om den allerhøjeste form for personlig viden, visdom og ufejlbarlighed. Martinus er som andre kosmisk bevidste, dvs. som andre væsener med "kristusbevidsthed", "ét med gud" i bevidsthedsmæssig henseende (1; stk. 19-22, og "Efterskrift").

Til yderligere belysning af den kosmiske bevidstheds suverænitet og formåen og dens virke i verdensgenløsningens tjeneste bør først og fremmest henvises til Martinus' beskrivelse af symbolet "Det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse" (2; stk. 23.1-5). Endvidere kan der henvises til (1; stk. 1893-1897, 2092, 2100, 2618) samt til den meget koncentrerede redegørelse, som Martinus har givet i sin beskrivelse af figurene "Den store fødsel" og "Talsmanden den hellige ånd", der indgår i symbolet "De dyriske og menneskelige tankeklimaer" (2; stk. 33.72-73).

Skabelsesprocessen for de kosmiske analyser vil blive yderligere belyst og konkretiseret i flere af de efterfølgende afsnit.

Martinus Verdensbillede – som skelsættende

Det højintellektuelle verdensbillede

Tidligere tiders profeter har ikke i deres fysiske omverden haft grobund for modtagelse af "det højintellektuelle verdensbillede". Ved "det højintellektuelle verdensbillede" forstås som tidligere nævnt verdensbilledet forklaret så direkte, logisk og utilsløret, at det kun kan forstås på basis af en stor fond af afbalancerede følelses- og intelligenserfaringer (4; kap. 2-4).

De tidligere profeter har oftest måttet virke gennem deres gerninger samt ved billedlig

tale, lignelser og legender. Verdensgenløseren Jesus har bl.a. udtrykt sig indgående herom i (Matt., kap. 13), (Mark., kap. 4) og (Joh., kap. 16). Om Jesus skrives således: "Og i mange sådanne lignelser talte han ordet til dem, efter som de kunne fatte det. Men uden lignelse talte han ikke til dem; men i enrum udlagde han det alt sammen for sine disciple." (Mark. 4,33-34). Og Jesus brugte selv ordene: "Derfor taler jeg til dem i lignelser, fordi de skønt seende dog ikke se, og hørende dog ikke høre og forstå ikke heller." (Matt. 13,13). I sine afskedstaler til disciplene sagde Jesus: "Jeg har endnu meget at sige eder; men I kunne ikke bære det nu." (Joh. 16,12).

For en nutidig verdensgenløser er grobunden væsentlig ændret. Der er sket en så omfattende udvikling i videnskabelig, teknologisk, samfundsmæssig, kulturel og følelsesmæssig henseende, at der er begyndende basis for forståelsen af verdensbilledet i højintellektuel gengivelse. Der er nu ved at være behov for en ny og tidssvarende afsløring af livsmysteriets løsning. Netop dette forhold er en væsentlig baggrund for, at Martinus som sin mission har påtaget sig denne opgave. Herom skriver han i (1; stk. 19):

"Livets Bog udgør et for det jordiske menneskes nu gryende kosmiske bevidsthedsniveau tilpasset samlet udtryk for verdensaltet, livet eller tilværelsen, transformeret ned fra den zone i udviklingen, hvor alle overfysiske eller åndelige realiteter ikke eksisterer som mystik eller utopier, men derimod i fuldeste mål fremtræder som udgørende det daglige livs fundamentale, bevidste oplevelser og detaljer."

Til yderligere forståelse af forholdet mellem de foregående verdensgenløsningsepoker og den verdensgenløsning, som Martinus nu har skabt grundlaget for, kan henvises til symbolerne "Verdensgenløsningsprincippet" (2; stk. 2.1-4) og "Skabeprincippet Impulser" (1; stk. 66-68), hvor sidstnævnte symbol, der er gengivet som indledning til nærværende artikel, også bærer titlen "Guds ånd over vandene" (2; stk. 1.1-3).

Verdensbilledet skriftligt nedfældet

Som et overmåde vigtigt led i sin mission har Martinus skullet sikre sig, at verdensbilledet ikke alene blev gengivet højintellektuelt, men at det også blev gengivet originalt, og at det yderligere blev modtaget og viderebragt i uforfalsket form. Denne opgave har Martinus løst ved personligt at nedskrive verdensbilledet samt ved derefter at bestemme, at det af ham nedskrevne aldrig må ændres.

Med dette enormt omfattende og slidsomme arbejde, som var ensbetydende med 60 års praktisk talt uafsladeligt virke for det guddommelige, påtog Martinus sig en gerning, der vel må karakteriseres som højden af, hvad der kan udrettes inden for et jordliv. Denne indsats kan selvsagt ikke udmåles i antal tekstsider. Alligevel virker det overvældende på os at konstatere, at Martinus har affattet ca. 40 bøger omfattende i alt op mod 6.000 tekstsider.

Martinus Verdensbillede vil altså aldrig kunne blive betegnet som referater af, hvad Martinus har gjort, ment og sagt. Tværtimod! Martinus har personligt formuleret og kontrolleret hvert eneste ord.

Selve skabelsesprocessen for Martinus' værk formår vi trods vore anstrengelser ikke til bunds at fatte. I kraft af intuitionsevnen har Martinus iagttaget universets livsside og set en række ufejlbarlige billeder af sandhedens mange facetter. Han har derefter beskrevet sine intuitive syn af de universelle love og principper for os på en måde, som vi alle efterhånden, som vi gennem fremtidige inkarnationer udvikler os dertil, skulle have mulighed for at komme til at forstå. Vi kan på nuværende tidspunkt af vor udvikling, hvor vi må karakteriseres som værende "kosmisk blinde", vel nærmest sammenligne Martinus' indsats med den opgave at skulle forklare omhyggeligt og éntydigt for en person med medfødt fysisk blindhed, hvad vi med vore øjne kan iagttage i den fysiske verden.

Martinus har intuitivt kunnet opleve de kosmiske love og principper så ofte og længe, han ønskede det. Der er altså på ingen måde tale om glimtvisse oplevelser. Hans intuitive oplevelser er imidlertid på grund af deres klarhed og intensitet af kort varighed sammenlignet med det efterfølgende, møjsommelige overføringsarbejde. Dette har været umådelig tidsrøvende; thi det er identisk med Martinus' beskrivelse af sine intuitive oplevelser for os i tekster, som han har omarbejdet og gennemarbejdet nøje adskillige gange, før han har anset fremstillingsformen som værende udtømmende. Som led i dette arbejde har Martinus gjort brug af fornyede, intuitive syn i det omfang, der har været nødvendigt for at sikre de enkelte analysers korrekthed. Martinus har udført sin overføringsgerning med utrættelig flid og omhu og bestandigt holdt sig for øje, at ingen delopgave måtte afsluttes, før han havde udført den så grundigt, som det var ham muligt. Det har altid været ham magtpåliggende at have ydet sit bedste.

Martinus vil ikke udelukke, at der enkelte steder i hans værker kan være små "skønhedspletter", som den meget pedantiske måske ville betegne som fejl. På trods heraf fastholder Martinus, at ud over simple trykfejl må intet i hans værker rettes fremover. Dette klare og stærke standpunkt vil eftertiden utvivlsomt vide at påskønne. Thi kun en sådan holdning kan hindre, at værkerne efterhånden kommer til at foreligge i forskellige, mere eller mindre autoriserede udgaver - med al den usikkerhed, forvirring og sekterisme, som dette vides at kunne medføre. Om "skønhedspletterne" udtaler Martinus, at de kun kan være ganske uvæsentlige småfejl. Analyserne er affattet så omhyggeligt, og emnerne belyst fra så mange, forskelligartede sider og gentaget så ofte - talrige steder under brug af tydeliggørende symboler -, at verdensbilledet som sammenhængende helhed er éntydigt. Martinus har simpelthen gjort sig enestående umage for at sikre sig, at alvorlige misforståelser ikke skulle kunne opstå.

For at kunne gengive verdensbilledet højintellektuelt, originalt, skriftligt og korrekt har Martinus måttet anvende størstedelen af sit jordlivs energi herpå. Prisen herfor har

været, at han åndeligt har været nødsaget til at begrænse, camouflere og tilpasse sig. Han har måttet lade sig "binde" på den måde, at han har måttet lade sine andre åndelige og kunstneriske talenter henligge ubenyttede. Han har således været nødsaget til at begrænse sin anvendelse af tid og kraft på enkeltpersoners forhold og problemer. Og han har måttet holde sin person og til dels også sin "sag" tilbage fra offentlighedens virak. Altsammen for at hindre, at fremadskridelsen og fuldendelsen af hans helt målrettede virke blev sinket eller bremset af forhold, der kun var af lokal og midlertidig betydning.

Martinus har således helt bevidst og meget koncentreret helliget sig den bedst mulige gengivelse af verdensbilledet til nytte og glæde for fremtidens menneskehed og for menneskeheden som helhed.

I denne forbindelse bør indføjes, at det har været af væsentlig, praktisk betydning for gennemførelsen af Martinus' målrettede virke, at Forsynet bestandigt i nødvendigt omfang har placeret formålstjenlige personer omkring ham og hans "sag". Disse personer har gjort nytte arbejdsmæssigt, økonomisk og ved andre former for væremåde. De har herved medvirket til, at Martinus har opnået den fornødne arbejdsro, og at "sagen" har udviklet sig i det tempo og den rytme, som Forsynet har fundet hensigtsmæssigt, det vil sige hverken for hurtigt eller for langsomt.

"Den kosmiske dialekt"

I og med, at Martinus personligt har formuleret og nedskrevet hvert eneste ord, har vi fået adgang til, lige så tit og længe vi måtte ønske det, at opleve og nyde det, som i en tale ved Martinus' 85-årsdag er blevet betegnet som "den kosmiske dialekt" (9).

Denne "dialekt" er den kosmisk bevidstes måde at formulere og udtrykke sig på i et jordisk sprog. Det er et malerisk sprog, rigt på nuancer og med sin egen rytme. Det er et sprog præget af renhed, klarhed, logik og omhu. Et sprog gennemsyret af visdom og kærlighed, og undertiden med en god portion lune parret med forståelse. Vi bliver ustandselig præsenteret for tingene belyst fra en ny, overraskende og overrumplende synsvinkel. Og i tilgift krydret med mange "bevingede ord", såvel de tidligere kendte, der tilføres nyt liv, som de af Martinus skabte, der vil komme til at indgå i fremtidens oversigter over "bevingede ord".

Martinus' sprogbrug er præget af den ubegrænsede ånds storhed, dybde og frihed. Den, der har øjne der ser, og øren der hører, kan ikke undgå at blive gennemrislet og betaget af "den kosmiske dialekt"s guddommelighed, kærlighed, særpræg og skønhed.

Grundprincipperne i symbolform

Martinus har ikke alene haft evne og flid til at gengive verdensbilledet skriftligt. Han har også formået at gengive de vigtigste, kosmiske grundprincipper i form af en række farvestrålende, udtryksfulde og indholdsrige symboler. Disse symboler er "i forhold til de kosmiske analyser det samme, som landkort er i forhold til geografien" (2; stk.

B.1). De giver et forholdsvis lettilgængeligt overblik over åndelige områder, som kun den højtudviklede intuitionsevne direkte kan opleve, og er derved til hjælp og støtte for den studerende.

Martinus har selv udførligt beskrevet formålet med sine symboler i (1; stk. 8-9) og (2; stk. B.1-3). En omfattende redegørelse for symbolernes nytteværdi er endvidere givet i en artikel til Martinus' 70-årsdag (10).

Det vigtigste grundlag for åndsvidenskabelige symboler er selvfølgelig, at den åndelige verden fungerer lige så regelret og lovmæssigt som den fysiske. Dernæst behøves hos skaberen af symbolerne et så klart syn af de kosmiske love og principper, at symbolerne kan formuleres helt skarpt, éntydigt og koncentreret. Og som en sidste betingelse kræves af symbolskaberens, altså Martinus, besiddelse af en høj kunstnerisk evne.

Med sine opsigtsvækkende og inspirerende symboler, der er gennemvævet af en særegen harmoni og skønhed, har Martinus ydet endnu et skelsættende bidrag til sikring af, at hans analyser ikke senere misfortolkes. Dette supplement har ikke mindst enorm praktisk betydning i forbindelse med oversættelser, idet symbolerne jo er udformet i et sprog, der med rette kan kaldes internationalt.

Verdensbilledet som planlagt helhed

Det næste skelsættende træk ved Martinus Verdensbillede er, at gengivelsen deraf er en forud planlagt, sammenhængende og afrundet helhed. Det er resultatet af viljeført intuition. Før Martinus påbegyndte nedskrivningen af verdensbilledet stod det ham klart, at alle de fundamentale og principielle forhold ved verdensaltets åndelige struktur skulle med. Han vidste, at dette arbejde ville blive en stor og livslang opgave. Et klart udtryk for, at det hele har været forud omhyggelig planlagt ("programmeret"), er, at Martinus har anvendt næsten 300 sider til sin "Indledning" til "Livets Bog" (1932), og at han slutter denne "Indledning" med at oplyse, at de guddommelige emner og problemer, som han har berørt i indledningen, vil blive indgående belyst i form af sammenhængende tankerækker senere i "Livets Bog" (1; stk. 252). I fortsættelse heraf udarbejdede Martinus allerede i 1933 et symbol over, hvad "Livets Bog" ville komme til at omfatte som samlet værk (21). Et andet udtryk for den storstilede planlægning af det hele er, at Martinus flere steder i sine værker henviser til enten tidligere bragte eller kommende analyser.

Det er også tankevækkende og lærerigt her at konstatere, at Martinus allerede i "Fortalen" til "Livets Bog" udtrykte sig på følgende måde om sit forestående virke:

"Da livet på ovennævnte måde har vist sig for mig som strålende lys og fuldkommenhed, samt afsløret væsenernes identitet som "sønner af Guden" og endvidere vist mig, at kærlighed er den største magtfaktor i al manifestation, har jeg følt, at jeg ved i form af billeder, tekst, tale og

væsen at afsløre min bevidsthedstilstand, kan være til nytte, som en hjælpende hånd, for alle dem, der søger efter sandheden, Faderen eller Guddommen, og for alt det, Faderen har givet mig i form af omgivelser” (forkortet citat) (1; stk. 19).

Foranlediget af impulser, som han i årenes løb har modtaget, har Martinus fundet det påkrævet midlertidigt at afbryde sit hovedværk for at koncentrere sig om de specialanalyser, der er gengivet i hans mangfoldige artikler og mindre bøger.

Men hverken disse vigtige afbrydelser eller det forhold, at Martinus har måttet erkende, at selv en myreflottig indsats i ét jordliv ikke er tilstrækkeligt til at bringe alle de analyser, i tekst og symboler, som han gerne har villet give, kan røkke det mindste ved det faktum, at Martinus stedse har haft fuldt overblik over og kærlighed til sin mission, - den mission, der var hans eneste virkelige interesse i vor verden. Dette overblik og denne kærlighed har først og fremmest, som allerede nævnt, indebåret, at Martinus måtte begrænse sig i sine åndelige og fysiske aktiviteter. Derudover har det indebåret, at Martinus som sin ledetråd har holdt fast ved, at han skulle bringe os alle de fundamentale og principielle forhold ved verdensaltets struktur i klar og éntydig form. De specialanalyser, som hans livslængde ville forhindre ham i at bringe os, kan vi udmærket være foruden indtil vor egen, personlige udvikling gør det muligt for os selv at gennemskue disse ting. I virkeligheden “er det de kosmiske analysers absolutte mission at føre mennesket frem til selvoplevelse af den virkelige og evige sandhed” (1; stk. 2659).

Verdensbilledet som åndsvidenskab

Et overmåde skelsættende træk ved Martinus’ gengivelse af verdensbilledet er, at det er gjort i form af åndsvidenskab, altså som en videnskabelig fremstilling af de åndelige områder. Da man kun i yderst begrænset udstrækning kan bruge fysiske instrumenter og apparater til at fremskaffe viden om åndelige områder, må åndsvidenskab nødvendigvis være en noget anden form for videnskab end naturvidenskaben (1; stk. 2660).

Afgørende må det være, om den åndsvidenskabelige fremstilling opfylder de principielle krav, man må betragte som nødvendige led i den videnskabelige metode. Som selvfølgeligheder kan nævnes, at fremstillingen skal være klar, sammenhængende og med logiske følgeslutninger, der kan efterkontrolleres af sandhedssøgeren. Fremstillingen må derudover selvsagt ikke indeholde selvmodsigende elementer eller være baseret på blinde påstande. Og endelig må den naturligvis ikke give udtryk for ting, der er i modstrid med foreliggende kendsgerninger. I en tale ved Martinus’ 83-årsdag (11) er på udførlig måde redegjort mere systematisk for, at Martinus’ analyser opfylder de fundamentale kriterier og betingelser for videnskabelighed.

Betegnende for åndsvidenskabens natur er, at Martinus også betegner den kosmisk videnskab (1; stk. 2138), intuitionsvidenskab (6; kap. 5), livsvidenskab (1; stk.

2658:11), kærlighedsvidenskab (1; stk. 230), religiøs videnskab (2; stk. 33.70) og moralvidenskab.

Om åndsvidenskabens væsen udtaler Martinus sig særdeles enkelt og klart i (1; stk. 2660):

“De kosmiske analyser udtrykker en videnskab, altså en logisk sandhed, hvis eksistens og logik ikke kan findes og bekræftes som virkelighed med de metoder og midler, i kraft af hvilke den materialistiske videnskabs sandheder kan dokumenteres som absolut virkelighed. Den materialistiske videnskab er et produkt af intelligens, medens den kosmiske videnskab er et produkt af intellektualiseret følelse og intuition. Ligesom man må have en tilstrækkelig udviklet intelligens for at efterforske den materialistiske videnskabs analyser, således må man have en tilstrækkelig udviklet intellektualiseret følelse, der er det samme som den virkelige næstekærlighed, og den heraf affødte intuition for at kunne forstå kosmisk videnskab. Det væsen, der ikke har denne udviklede næstekærlighed og den heraf affødte intuition, er ganske afskåret fra at kunne bedømme de kosmiske analysers identitet med den virkelige, urokkelige sandhed, ligeså lidt som det primitive menneske med en meget ringe intelligens kan bedømme den moderne videnskabs store og vidunderlige analyser af materiens og stoffernes strukturer og reaktioner.”

Verdensbilledets indhold

Til trods for, at også fortidens indviede verdensgenløbere har haft uindskrænket adgang til verdensaltets visdomsocean, kan der ikke herske tvivl om, at Martinus Verdensbillede er så omfattende, præcist og utilsløret, at det i sit åndelige og idémæssige indhold rummer talrige skelsættende og revolutionerende tanker og begreber. En sammenligning mellem det idémæssige indhold i Martinus Verdensbillede og de store verdensreligioner er en så krævende opgave, at vi her helt vil undlade at betrede dette område. I stedet vil vi ganske summarisk fremhæve nogle af de analyser af tilværelsens bærende love og principper, som er ryggraden i Martinus Verdensbillede:

Universets grundtone som værende alkærlighed og lovmæssighed.

Det levende væsens fundamentale, kosmiske struktur som et evigt og dermed udødeligt, treenigt princip bestående af jeg'et (skaberen), skabe- og oplevelsesevnen, og det skabte.

Skabeevnsens natur som et evighedslegeme bestående af en række samarbejdende, uforgængelige, immaterielle og universelle, kosmiske skabepprincipper, der er rodfæstede i og evigt opretholdt af urbegæret. Som eksempler på disse kosmiske principper kan nævnes kontrastprincippet, kredsløbsprincippet, polprincippet, perspektivprincippet og livsenhedsprincippet.

Beskrivelsen af Gud som et levende væsen, der i sig rummer alt og alle, og som derfor er betegnet som værende alkærlig, alvidende, almægtig, allestedsnærværende, altgennemtrængende, alskabende, altomfattende, altomspændende, altomfavnende og altoverstrålende.

Alle levende væsener er, i overensstemmelse med livsenhedsprincippet, en integreret del af Guds altomfattende væsen. Alle er således Gud lige nær. Gennem bøn til Gud kan det enkelte individ modtage kraft og inspiration til sit daglige liv. For det færdigudviklede menneske, som har kosmisk bevidsthed, er Gudserkendelsen en dagsbevidst realitet, idet det oplever sig ét med Gud og i sin livsform totalt gør sig til redskab for Guds vilje.

Al energi og bevægelse som værende opbygget af seks kosmiske grundenergier: instinkt, tyngde, følelse, intelligens, intuition og hukommelse. Foruden nævnte seks grundenergier forekommer en syvende og funktionelt overordnet grundenergi, benævnt moderenergien. Denne energi er materie for skabeevnen og evighedslegemet og regulerer de seks andre grundenergiers indbyrdes og skiftende kombination. Moderenergien bliver således bindeled mellem jeg'et og det skabte.

Den evige tilværelse som værende indvikling afvekslende med udvikling i en række evigt tilbagevendende tilværelseszoner benævnt: instinktriget (planteriget), tyngderiget (dyreriget), følelsesriget (det rigtige menneskerige), intelligensriget (viddomsriget), intuitionsriget (den guddommelige verden) og hukommelsesriget (salighedsriget, mineralriget).

Menneskets fremtræden som hankøns- og hunkønsvæsener er midlertidig. Med dets frigørelse fra dyreriget og færdiggørelsen af dets åndelige udvikling vil de to seksuelle poler smelte sammen.

Jordmenneskets livsoplevelse på det fysiske tilværelsesplan har til formål at omskabe det til et fuldkomment menneske, hvilket er det samme som omskabelsen til "mennesket i Guds billede".

Mørkets og lidelsernes nødvendighed. Vor skæbne er en direkte følge af hårfint fungerende retfærdighedslove, hvor ingen kan lide eller gøre uret.

Alt er fra det guddommelige syn såre godt.

Der eksisterer intet absolut liv på det fysiske plan.

Næstekærlighedsbegrebets udvidelse til at omfatte alt levende, herunder også de mikrokosmiske væsener.

Afsløringen af Jesu ord som værende sandhed, hvorved Bibelen får fornyet sandheds- og inspirationsværdi for os.

Ingen fremtidige sektdannelser

Ikke alene ved sit indhold og sin måde at være tilvejebragt på skiller Martinus Verdensbillede sig ud fra verdens store religioner. Også ved sin organisation, eller måske snarere ved sin mangel på samme, viser Martinus' "sag" nye veje. Man kan nemlig ikke blive medlem af noget "Martinus' samfund". Man kan ikke komme til at betale medlemskontingent. Og man kan derfor heller ikke få lejlighed til på generalforsamlinger at stemme for eller imod personer eller dagsordenspunkter. Man kan hverken opnå nogen form for rettigheder eller blive pålagt nogen form for pligter. I studiet af analyserne er man til enhver tid og på enhver måde stillet helt frit.

Med dette kategoriske standpunkt har Martinus foretaget endnu et afgørende skridt til sikring af, at hans arbejde ikke i mindste måde får lov til at udvikle sig i sekterisk retning. I tillægget til (5) (1938) skriver Martinus selv herom:

“Da mit arbejde ikke udgør en forening og ikke i nogen som helst retning vil komme til at udgøre en sådan, vil tilslutning til det ikke kunne ske ved hjælp af noget medlemskort, men udelukkende kun igennem den interesseredes egen sympati for den forskning af de evige fakta, det udtrykker, og som igennem dets litteratur, undervisning og foredrag gøres tilgængelig. Alle, der knytter sig til mit arbejde, er og kan således kun udtrykkes som frie forskere og får ikke i nogen som helst retning ved denne tilknytning noget forenings- eller menighedsstempel på sig.”

Det kan ikke udelukkes, at en del mennesker med endnu livskraftige anlæg for sektetisme og dannelse af religiøse sammenslutninger vil føle sig tiltrukket af Martinus' analyser. Dette kan medføre, at Martinus' "sag" enkelte steder i indledende perioder kan få et svagt, sekterisk islæt. Martinus havde fuld tiltro til, at en sådan udvikling, om den skulle finde sted, kun ville kunne være forbigående. Forsynet vil, i kraft af analysernes klare afstandtagen fra sektetisme, og bistået af moralsk og intellektuelt højt udviklede mennesker, vide at korrigerende "sagen"s udvikling, så den kommer til at foregå ad det rette og rene spor. Dette vil være ensbetydende med, at "sagen" med tiden altovervejende kommer til at bestå af sådanne mennesker, som ikke alene interesserer sig for analyserne, men også bestræber sig på at efterleve dem - i indbyrdes sympati og harmoni.

Martinus Verdensbillede – som bindeled

Vi har nu gennemgået de felter, hvor Martinus Verdensbillede er epokegørende, og vi vil vende vort blik mod de felter, hvor det er bindeleddet, der sammenknytter fortidens og fremtidens kultur, religion og moral.

“Talsmanden den Helligånd”

Som allerede berørt fandt Martinus de allersæneste år af sit liv tiden moden til mere og mere utvetydigt og utilsløret i sine taler at give udtryk for det, han allerede årtier tidligere begyndte at skrive, fx i (4; kap. 23-24), nemlig, at det af ham gengivne verdensbillede er den “Talsmanden den Helligånd”, som Jesus forudsagde i sine afskedstaler med disciplene. Eftersom fremkomsten af Martinus Verdensbillede kan betragtes som et element i en guddommelig skabelsesproces vil vi se lidt nærmere på de pågældende bibelsteder. Som kilde anvendes, som forøvrigt alle andre steder i denne artikel, den bibeludgave, som Martinus hyppigst har benyttet sig af som ung (8, 12). Vi citerer:

“Og jeg vil bede Faderen, og han skal give eder en anden talsmand til at være hos eder evindeligt.” (Joh. 14,16).

“Men Talsmanden, den Helligånd, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære eder alle ting og minde eder om alle ting, som jeg har sagt eder.” (Joh. 14,26).

“Men når Talsmanden kommer, som jeg skal sende eder fra Faderen, sandhedens ånd, som udgår fra Faderen, da skal han vidne om mig.” (Joh. 15,26).

“Jeg har endnu meget at sige eder; men I kunne ikke bære det nu.” (Joh. 16,12).

“Men når han, sandhedens ånd, kommer, skal han vejlede eder til hele sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de kommende ting skal han forkynde eder.” (Joh. 16,13).

“Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde eder.” (Joh. 16,14). “Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde eder.” (Joh. 16,15).

Endnu to bibelsteder bør citeres:

“Thi jeg har ikke talt af mig selv; men Faderen, som sendte mig, han har givet mig befaling om, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale.” (Joh. 12,49).

“Sandelig, sandelig, siger jeg eder, en tjener er ikke større end sin herre, ikke heller et sendebud større end den, som har sendt ham.” (Joh. 13,16).

Forjættelserne i Johannesevangeliet, specielt som formuleret i (Joh. 14,26), har Martinus citeret adskillige gange i alle sine større bøger og i et betydeligt antal af de mindre. Som udvalgte eksempler kan nævnes (4; kap. 23-24) og (3; kap. 5).

Det er nødvendigt her at understrege, at Martinus overalt i tekst og tale har pointeret,

at "Talsmanden den Helligånd" ikke er en person, men viden om hellig bevidsthed, hvilket er det samme som viden om Guds bevidsthed og væremåde. Denne viden kan man kun opnå i kraft af udvikling. "Talsmanden den Helligånd" er derfor direkte affødt af indhøstede erfaringer om det ukærlige og mørkets ufuldkommenhed.

Martinus' forhold til Bibelen er behandlet forholdsvis indgående i en tidligere artikel (12). Her bør blot gentages, at Martinus - som følge af, at han ved sin kosmiske indvielse i 1921 blev åndeligt suveræn - ikke siden har studeret Bibelen. Når Martinus' bøger alligevel er så righoldige på bibelcitater, som tilfældet er, skyldes det udelukkende to forhold. For det første har Martinus ønsket at vise os sin mission som værende i sammenhæng med og i fortsættelse af Jesu mission. For det andet har han villet hjælpe de mennesker, der interesserer sig for Bibelen, til øget forståelse af bibelcitaternes idémæssige indhold som værende kosmiske sandheder.

For enhver studerende af de kosmiske analyser må det være ganske åbenlyst, at Martinus har forklaret, begrundet og uddybet Jesu udtalelser så mange steder, at man med rette kan sige, at efterfølgende udsagn stemmer overens med hans værk: "Han skal minde eder om alle ting, som jeg har sagt eder", "Han skal vidne om mig" og "Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde eder". Som eksempler vil vi citere to steder, hvor Martinus overmåde klart bekræfter nævnte sammenhæng mellem hans og Jesu mission:

"Og vi har her set, hvorledes vore analyser og beretninger kun udgør en hundrede procents fortsættelse i Jesu mentale fodspor, og at vi udtrykker den urokkelige forlængelse og udvidelse af verdensgenløserens kosmiske klarsyn, som han i sin tid ikke kunne give sin samtid, men måtte forlægge til senere tider. Vi har retfærdiggjort en guddommelig udsending og stadfæstet hans budskab som videnskab for den udviklede forsker og vist det som identisk med vort eget daglige livs kendsgerninger." (1; stk. 879).

Senere i "Livets Bog" fortsætter Martinus således:

"Og vi har da her haft den glæde, for den uindviede, at kunne påvise, hvorledes vore analyser således har kunnet underbygge og retfærdiggøre det "kosmiske klarsyn", der i form af Jesu udtalelser kun som løsrevne og af senere tiders mentale gevækster af overtro og fantasi tilgroede brudstykker er overleveret jordmenneskeheden. Ved således at retfærdiggøre Jesu "kosmiske bevidsthed" og fuldkomne væremåde for "dem, der vil modtage det" eller for dem, "der har øren at høre med", fra den tilsløring og overtro, som århundreders forstening af dens iklædte formler og lignelser har afstedkommet, har vi her været med til at åbenbare, at hans udtalelser og væremåde er identisk med den samme virkelighed eller videnskab som den, "Livets Bog" har til opgave at manifestere, og at samme bog således i sig selv er en planmæssig fortsættelse af fortolkningen af denne livets højeste kundskab. Og

med denne fortsatte fortolkning har vi retfærdiggjort en guddommelig udsending og stadfæstet hans budskab som identisk med vort daglige livs dybeste kendsgerninger.” (1; stk. 926).

Vi kan altså konstatere, at Martinus har givet helt utvetydigt udtryk for, at hans analyser er identiske med “Talsmanden den Helligånd”. Denne sammenhæng har vi også mulighed for at forstå på en helt enkel og ligefrem måde, nemlig ved at konstatere, hvilken forbløffende overensstemmelse, der er mellem forjættelsens indhold og Martinus’ analyser.

Nostradamus’ profetier

Michel Nostradamus var en fransk læge og astrolog, som levede 1503-66. Han havde magiske evner, der gjorde det muligt for ham at opleve åbenbaringer om vigtige begivenheder i menneskehedens fremtid de påfølgende ca. 500 år. Hovedindholdet i hans profetier, som han udgav 1555-58, er 942 firlinjede vers, der bevidst er bragt i indbyrdes vilkårlig rækkefølge, og som hver for sig er et selvstændigt, profetisk udsagn. Disse udsagn, der for Nostradamus var udtryk for åbenbaringer om fremtidige hændelser, er for nutidens mennesker i vid udstrækning blevet til historiske kendsgerninger.

En interessant kendsgerning i forbindelse med Martinus Verdensbillede er, at en dansker, C. S. Billenstein, med de midler, der har stået til hans rådighed, har tolket Nostradamus’ profetier, der såvel i form som indhold må karakteriseres som vanskeligt tilgængelige. Billenstein har redegjort for sit opklaringsarbejde i en bog (13), hvori noget af det centrale i profetierne, nemlig profetierne om “den kommende tro”, indtager en fremtrædende plads (ca. 20 sider). Hvad man end måtte mene om pålideligheden af Nostradamus’ profetier og Billensteins tolkning af disse, må efterfølgende udvalgte citater fra bogen (udgivet 1920!) slå én med forundring.

“Der skal komme en ny lov, hvorved forstås en ny tro, som vil stille os i et naturligere og mere personligt forhold overfor Gud og simplificere gudsdyrkelsen.” (side 154). “Den nye tro skal tage sin begyndelse fra Norden og specielt fra Danmark.” (side 9, 127, 129, 183). “Troen skal udvikle sig på grundlag af Biblen og Kristi forkyndelse.” (side 199). “Loven bevarer gennem kristendommen den store messias bud.” (side 156).

“Gud åbenbarer sig for os gennem alt, hvad der foregår i verden.” (side 165). “Dødens dag ændres til en fødsel.” (side 156, 164). “Udviklingen er ingenlunde en ensformig trædemølle, men en fortsættelse igennem en række forskellige stadier.” (side 158).

“Dogmerne bortkastes” (side 163, forkortet), “ligbrænding vil blive afskaffet” (side 163, forkortet), og der advares indtrængende mod at inklade sig på åndemaneri.” (side 165).

“Som ordet har lydt fra profeterne, og som det mer eller mindre udpræget er blevet forklaret af de store religionsstiftere, taler det igennem de opklarede profetier om de store, evige love, som vi kristne kender fra Biblen og Kristi forkyndelse af de store bud, der påbyder kærlighed til Gud og næsten, og indprenter os troen på Gud og et liv efter døden.” (side 156).

“Men endnu synes vi ikke at ville erkende, at der også på det åndelige område eksisterer evige love, som virker med samme ubønhørlighed og logik, som naturlovene, og ligesom disse begrænser vor viljes frihed.” (side 159). “Profetiernes klare påvisning af de evige loves betydning henvender sig ikke til vor følelse men til vor forstand, idet de ved en analyse af selve begivenhederne viser, hvorledes vantro og ubillighed er årsagen til de beskrevne ulykker.” (side 160).

“Profetierne rokker ikke ved den videnskabelige tro på, at verden styres med en ubøjlige logik, tværtimod viser de os, at også vor frie vilje er undergivet tilsvarende love, og at hele udviklingen ikke blot er logisk men også retfærdig.” (side 172).

Det er ikke muligt i nærværende artikel at komme nærmere ind på Billensteins bog, og langt mindre muligt her at foretage en kritisk vurdering af dens indhold. I vor stilningtagen til Nostradamus’ profetier og Billensteins tolkninger heraf kan vi dog - på næsten samme måde, som vi gjorde det i den afsluttende omtale af forjættelsen i Johannesevangeliet - tillade os helt enkelt og ligefremt at konstatere, at beskrivelserne i forbløffende høj grad passer på Martinus’ analyser. Som begrundelse for, at vi i nærværende artikel overhovedet er kommet ind på emnet “Nostradamus’ profetier”, kan vi også gøre brug af Billensteins egne ord:

“Nostradamus bekræfter for os, at Gud kender de fremtidige begivenheder indtil de mindste enkeltheder, og at en viden, som vi mennesker ikke ville være i stand til at udgranske med vor jordbundne forstand, kan gøres tilgængelig for os gennem åbenbaringen.” (side 153).

For god ordens skyld bør nævnes, at talrige andre personer end Billenstein har forfattet bøger indeholdende tolkninger af Nostradamus’ profetier, og at profetiernes omtale af “den kommende verdensgenløser fra Norden” tidligere er beskrevet i tidsskriftet “Kosmos” (20).

Som afslutning på dette afsnit om Nostradamus’ profetier kan tilføjes, uden at vi iøvrigt her vil komme nærmere ind derpå, at der også i enkelte andre sammenhænge, fx (22), foreligger profetiske udsagn, som det er nærliggende at sætte i relation til fremkomsten af Martinus’ analyser.

Det Tredje Testamente

På tilsvarende måde, som “Det Nye Testamente” er udsprunget af “Det Gamle Testa-

mente”, kan Martinus Verdensbillede og skaberværk betegnes som et tredje testamente udsprunget af “Det Nye Testamente”. Martinus skriver selv herom:

“Er det ikke denne kursændring og opfattelse af sympati og kulturudvikling eller Guds skabelse af mennesket, der har betinget, at “Det Gamle Testamente” ikke kunne blive ved med at være fyldestgørende, men måtte erstattes eller suppleres med “Det Nye Testamente”? - Og er det ikke den samme fortsatte udvikling, der nu betinger, at dette nye testamente heller ikke mere er fyldestgørende, men kræves forklaret videnskabeligt, i stedet for som tidligere kun at blive forklaret dogmatisk eller diktatorisk? - Er det ikke netop dette krav, der nu afføder åndsvidenskab og derfor må blive et tredje og sidste testamente?” (1; stk. 1849).

Det bør også her nævnes, at Martinus i et foredrag holdt i 1955 betegnede åndsvidenskabens som kristendommens tredje epoke, jf. (14). Sideløbende med, at Martinus de seneste år af sit liv helt utilsløret tilkendegav, at hans gengivelse af verdensbilledet er identisk med “Talsmanden den Helligånd”, har det været helt naturligt for ham også at give udtryk for, at hans samlede værker fremover skal navngives “Det Tredje Testamente”.

Denne overordnede titel vil de fleste af Martinus’ større bøger efterhånden blive forsynet med. Og eftersom alle de væsentligste dele af hans skaberværk forlængst foreligger på tryk, kan vi med inderlig glæde konstatere, at vi jo allerede har fået overdraget “Det Tredje Testamente” i form af verdensbillede og åndsvidenskab.

En måde at leve på

Om den fuldkomne gaveydelse skriver Martinus:

“Der findes i virkeligheden absolut kun een eneste måde, ved hvilken en værdioverførelse fra det ene menneske til det andet, kosmisk set, er en absolut gaveydelse. Denne måde manifesteres kun, når gaveydelsen er identisk med en absolut hundrede procents frigivelse af en værdis overførelse fra giveren til modtageren.” (7; kap. 8).

Med skabelsen af Martinus Verdensbillede har menneskeheden fået frigivet og overført en kostelig viden, en åndelig juvel, fra de indviedes sfære til den jordiske verden. Frigivelsen er betingelsesløs og en ren kærlighedshandling - en fuldkommen gave.

Martinus har gerne villet bringe menneskeheden langt flere kosmiske analyser, end livslængden og de fysiske livskræfter muliggjorde. Menneskeheden kan dog glæde sig

over, at Martinus nåede at afslutte alle de grundlæggende analyser. De supplerende analyser, som han ikke nåede at færdiggøre, er på nuværende tidspunkt ikke absolut nødvendige for menneskeheden. Den har allerede fået rigeligt med åndsvidenskabeligt stof til støtte for dens fortsatte udvikling, og i hvert fald har den fået langt mere stof, end den nu kan forstå.

De mennesker, der har hørt Martinus holde foredrag eller fulgt med i hans skrifter, efterhånden som de er fremkommet, har nydt det privilegium at have været øjenvidner til overrækkelsen af dette helt originale og banebrydende verdensbillede til menneskeheden - en oplevelse, de fremover vil have mulighed for at genopleve og glæde sig over.

For sin gave har Martinus hverken ønsket eller forventet nogen form for tak. Vor taknemmelighed ønsker han ikke rettet mod ham selv, men alene mod Gud gennem de kosmisk bevidste væsener, der som gruppe i den åndelige verden udgør Guddommens visdomsocean. Har vor tak alene form af ord, er den lidet værd. Den har kun værdi i samme grad, som den bliver udtrykt i efterlevelse af analyserne. Vi bør nemlig altid holde os for øje, at vi ikke alene har fået afsløret verdensbilledet, men også fået anvist en måde at leve på.

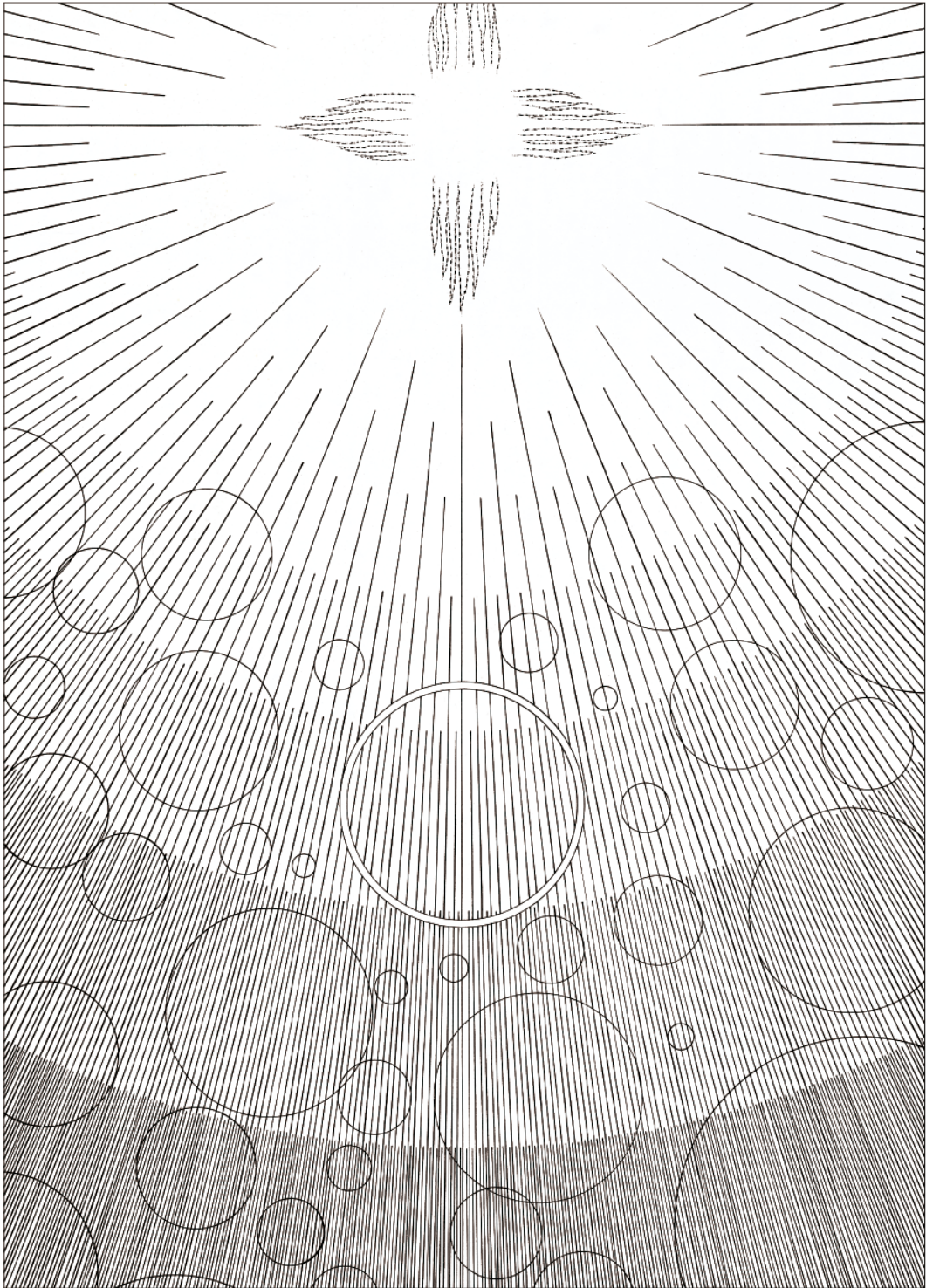
Vi har fået overdraget en visdom, der på samme tid er så sand, skelsættende og brobyggende, at den må betegnes som et åndeligt klenodie uden sidestykke. For denne sendebuddets hjælpende hånd i vor åndelige udvikling, i virkeliggørelsen af "det rigtige menneskerige" i vort indre og vore omgivelser, er vi Forsynet inderligt taknemmelige.

Litteraturhenvisninger

- 1) Martinus: Livets Bog
- 2) Martinus: Det Evige Verdensbillede
- 3) Martinus: Omkring min missions fødsel
- 4) Martinus: Omkring mine kosmiske analyser
- 5) Martinus: Logik
- 6) Martinus: Verdensreligion og verdenspolitik
- 7) Martinus: Gavekultur
- 8) Det Nye Testamente, Den reviderede oversættelse af 1907
- 9) Christiansen, Walter: "Den kosmiske dialekt". Kosmos, side 127-132 (1975)
- 10) Bruus-Jensen, Per: "Martinus kosmiske symboler", Festskrift til Martinus 1960, side 118-138
- 11) Rossen, Svend Åge: "Martinus verdensbillede er videnskab", Kosmos, side 180-183 (1973)

- 12) Hvolby, Aage: "Martinus og Bibelen", Kosmos, side 120-125, 135-140, 152-159 (1973)
- 13) Billenstein, C. S.: Opklaringen af Nostradamus Profetier (1920)
- 14) Dragsdahl, Johannes: "Åndsvidenskaben - Kristendommens tredje epoke?", Kosmosårsskrift 1959, side 42
Martinus: "Kristendommens verdensepoke", Kosmos, side 203-210 (1991)
- 15) Verdens store religioner, Hassings forlag (1958)
- 16) Molland, E.: Kristne kirker og trossamfund (1976)
- 17) Aagaard, J.: Verdens religioner, Politikens forlag (1974)
- 18) Salmonsens Konversationsleksikon (1915-1928) og Den lille Salmonsens (1937-1940)
- 19) Lademanns Leksikon (1972-1978)
- 20) Simonsen, Konrad: "Bevidsthedens nye grænser", Kosmos, side 130-131, 137-138, 145-146 (1940)
- 21) Martinus: Det Evige Verdensbillede 4, symbol 43: "Symbol over Livets Bog" (hidrører fra Kosmos, 1933, nr. 2, side 6-7)
- 22) Martinus Erindringer, side 86 (1987), Zinglersen's Forlag

Aage Hvolby

© Martinus Idealfond 1963

Reg. nr. 1

Guds ånd over vandene

Guds ånd over vandene

DET EVIGE VERDENSBILLEDE I, side 14-15.

1.1 Der er bevidsthed bag alle naturens eller verdensaltets skabelsesprocesser

Når den kristne verdensreligion lærer, at Guds ånd svæver over vandene, og at Gud skabte verden i kraft af denne sin ånd, så er det udtryk for en virkelig kosmisk sandhed. Da ånd er det samme som bevidsthed, vil det altså sige, at der er bevidsthed bag alle naturens, ja hele verdensaltets mangfoldighed af skabelsesprocesser. At det er således, bliver til kendsgerning for den udviklede forsker i kraft af dette, at hver eneste af disse processer er logiske. De er således bygget planmæssigt op, beregnet på at skulle opfylde et eller andet nyttigt formål. Hvis vi iagttager de skabelser, naturen har udløst, er de alle uden undtagelse i deres *slutfacit* på en eller anden måde til glæde og velsignelse for levende væsener. Vi behøver kun at se på vor egen organisme og på dyrenes og planternes organismer. Er de ikke netop alle bygget fuldkomment op og på genial måde tilpasset deres ophavs midlertidige eksistens og livsoplevelse? – Hvordan skulle skabelsen af disse organismer, såvel som alle andre skabte ting i verdensaltet, kunne blive til på en så genial måde, hvis ikke der var "noget levende" bag skabelsen, der både havde visdom, kærlighed og almagt til at kunne bringe skabelsesprocesserne til et så fuldkomment slutfacit? –

1.2 Det "noget", vi har lært at kalde "Gud"

Der eksisterer altså et levende, skabende "Noget" bag alle såkaldte "døde" såvel som bag alle levende foreteelser. Det bliver til kendsgerning igennem dette, at alle naturens skabelsesprocesser er logiske, og at logiske skabelsesprocesser umuligt kan finde sted uden en skaber. Det er denne skabers eller dette skabende "Noget"s bevidsthed, vilje og kraft, der skaber og opretholder verdensaltets vedligeholdelse og evige eksistens. Denne altomfattende skabelse udløses igennem særlige kosmiske verdensimpulser, der hver for sig danner tilværelsesplaner og oplevelsestilstande for levende væsener. Det er denne mægtige skaber eller dette guddommelige "Noget", vi har lært at kalde "Gud". Og det er dette "Noget"s bevidsthed, vi udtrykker som denne Guddoms ånd. Bibelen har således urokkeligt ret, når den udtrykker denne ånd som "svævende over vandene", hvilket i virkeligheden er det samme som, at der er bevidsthed bag alle bevægelser, bag alle forvandlinger og dermed bag alle eksisterende skabelsesprocesser.

1.3 Forklaring til symbol nr. 1

Lyscentret foroven, hvorfra strålerne udgår, symboliserer det skabende "Noget" eller Guddommen.

Flammekorset symboliserer Guddommens totalt fuldkomne manifestation eller skabelse.

Strålehavet symboliserer Guddommens altgennemtrængende skabende ånd, bevidsthed, vilje og almagt.

I strålehavet ses markerede felter i mere eller mindre lyse toner, de udgør de kosmiske verdensimpulser, der udløser og opretholder oplevelsestilstandene og tilværelsesplanerne for de levende væsener.

De mange cirkler symboliserer verdensaltets sole og kloder og de hertil knyttede levende væseners bevidsthedsliv.

Dobbeltcirklen symboliserer jordkloden og dens menneskehed. Vi ser, den er i berøring med tre verdensimpulser, en forneden, der er ved at svinde bort fra dens område. Derefter ser vi en, som endnu næsten helt behersker eller udfylder Jordens område. Foroven ser vi en impuls, som begynder at få indpas i nævnte område. Af disse impulser symboliserer den førstnævnte de primitive menneskers bevidstheds- eller åndsliv, medens den næste symboliserer den verdensimpuls, fra hvilken buddhismen, kristendommen og islam er udgået. I Livets Bog er denne impuls betegnet som "den gamle verdensimpuls", medens den tredje verdensimpuls i samme bog er udtrykt som "den nye verdensimpuls". Denne impuls vil efterhånden overflødiggøre religionerne og trosformerne, idet den vil klargøre den religiøse eller kirkelige side af livet som absolut viden-skab. Den vil afsløre livsmysteriets løsning som kendsgerning for Jordens mennesker og vise, at "Guds ånd over vandene" er en evig Guddoms altomfavnende velsignelse, i hvilken vi alle lever, røres og er. (Dette symbol er yderligere forklaret i Livets Bog, 1. bind).

verdensimpuls nu stærkt fører jordmenneskene henimod. Den kosmiske analyse af disse riger kan vi ikke komme nærmere ind på her, da den er uden interesse i forbindelse med indledningen, men vi kommer tilbage til den i senere symboler og afsnit af Livets Bog.

Det evige livs “døgn”

45. Tværs gennem trappeformationen går en kegleformet figur, den skal udtrykke det indbyrdes forhold mellem skabeprincippet mørke og lyse udstråling gennem et spiralforsnit. De violette felter ved siderne skal udtrykke den senere i Livets Bog skildrede kosmiske realitet X2, i hvilket skabeprincippet i sin højeste analyse udmunder som hovedfaktoren. Mellem nævnte felter bliver vi vidne til, hvorledes skabeprincippet lyse udstråling, der er udtrykt ved den lyse tegning fra midten af rige nr. 5, hvor den er på sit højeste eller kulminerer, frem gennem rigerne nr. 6 og 1 er i en stadig aftagen for så at fremtræde i sin mest latente form i midten af rige nr. 2, hvorefter den igen tager til frem gennem rigerne nr. 3 og 4 og når en ny kulmination i et nyt rige nr. 5. Følger vi den mørke udstråling af skabeprincippet, der på symbolet er udtrykt ved den mørke tegning, bliver vi vidne til, at den har sin kulmination, der hvor den lyse udstråling er latent, og sin latente form, der hvor den lyse har sin kulmination. Tilværelsen kommer derved til at forme sig for de levende væsener som skiftende perioder af oplevelse af lys og mørke. Og en udviklingsspiral med dens lyse og mørke halvdel bliver således at udtrykke som individets højeste oplevelse af princippet “*dag og nat*”. Udviklingsspiralerne vil altså være at betragte som det *evige livs “døgn”*. Sådanne “døgn” har kun seks “timer”, men hver enkelt “time” udgør intet mindre end et af de tidligere omtalte riger eller tilværelsesplaner. Disse “timer” har så igen hver sine tusinder af “minutter”, der hver især er at markere som *det levende væsens enkelte lokale liv*. “Sekunderne” i disse “minutter” vil atter igen være at identificere som *individets enkelte leveår*.

I henhold til ovennævnte linjer har vi fået en første svag anelse om det kolossale *tids panorama*, en udviklingsspiral repræsenterer. Vi har således for os et panorama, overfor hvilket de levende væseners almindelige største begreber om tid fortaber sig til det rent mikroskopiske. Disse “*spiraldøgn*” bliver derfor også den absolut eneste tidsinddeling, der kan anvendes i kosmiske sanseperspektiver.

Den fundamentale basis for enhver tings tilgængelighed for sansning

46. Ligesom skabeprincippet, som vi her har set, ligger til grund for udformningen af individets højeste oplevelse af tid, således ligger det også ved det guddommelige sammenspil mellem dets lyse og mørke udstråling til grund for alle andre former for kontrasternes tilstedeværelse i tilværelsen og bliver derved synligt som udgørende *den fundamentale basis i enhver tings tilgængelighed for sansning*.

Den kosmiske stråleglans

47. Som vi før har bemærket, vil de levende væseners forhold til skabeprikkets to udstrålinger være at udtrykke i stadier eller grader. Den særlige grad, som det enkelte individ kommer til at repræsentere af disse udstrålinger, udgør det samme individs højeste og fineste udtryk for dets åndelige standard. Det nævnte princip danner således i henhold til dets to udstrålinger *en særlig kosmisk glorie omkring individet*; denne har jeg givet navnet "*den kosmiske stråleglans*". Denne stråleglans er kun tilgængelig for de mest fremragende okkulte sanser og kan kun iagttages fra det tilværelsesplan, som her i Livets Bog har fået navnet "*den guddommelige verden*", og må derfor ikke forveksles med den for det almindelige clairvoyante syn tilgængelige "astrale aura", som også omgiver de levende væsener, men som i virkeligheden udgør det dække, bag hvilket "den kosmiske stråleglans" er skjult.

Forandringen i jordens kosmiske stråleglans. – Verdens forenede stater. – "Én hjord, én hyrde"

48. Da jordkloden, som vi senere i Livets Bog vil blive bekendt med, udgør "*et levende væsen*", har den også sin kosmiske stråleglans. Og det er denne, jeg har søgt at give materielt udtryk eller gøre tilgængeligt for det fysiske syn på nærværende symbols hovedfigur. Vi ser derfor på denne jordkloden omgivet af et lysende korsformet strålelegeme, udfra hvilket en mørkfarvet stråleglorie kommer til syne. Det lysende legeme er udtryk for jordklodens repræsentation af skabeprikkets lyse udstråling, medens det mørke legeme er udtryk for den jordiske udfoldelse af det samme principets mørke udstråling. Det er således disse to udstrålingers samlede værdi og nuværende forhold til jordkloden, der her er givet udtryk. Det lysende legeme omkring jordkloden ligger til grund for det såkaldte "*gode*", og det mørke for det såkaldte "*onde*" i den jordiske tilværelse. Disse to legemer skifter efterhånden karakter, idet det lysende legeme, som vi allerede ved, er i tiltagende og det mørke i aftagende. For at få et lille indblik i denne forandringsproces vil det her være gavnligt at meddele, at det lysende legeme for ca. to tusinde år siden kun udgjorde en svag lysende rand udenom jordkloden, medens det fortættede mørke, der nu kun ligger umiddelbart udenfor den lyse korsglorie, dengang næsten fyldte hele den mørke stråleglorie. Denne forandringsproces vil fra og med vor tid i kraft af den tidligere nævnte ny åndelige verdensimpuls komme til at udvikle sig med en meget stærk tiltagende hastighed, således at det lysende strålelegeme om tre tusinde år forlængst har distanceret området af de fortættede dele i den mørke stråleglorie. Dette vil igen for jordmenneskene komme til at betyde det samme som, at det "*gode*" såsom princippet "*at elske hverandre*" eller *opofrelse, uegennyttighed, tolerance, ærlighed osv. til den tid har neutraliseret det "onde" på jorden så meget, at alle de der nu fremherskende store ulemper og lidelser, såsom krig, mord, drab, sygdom, fattigdom, strejker, lockouter, arbejdsløshed osv. til ovennævnte tid har ophørt med at være til, ligesom alle giftige eller farlige dyr til samme tid heller ikke er mere. Jorden vil kun udgøre ét rige: "verdens forenede stater", – "én hjord, én hyrde". Det rigtige menneskerige (rige nr. 3), som endnu ikke er af denne verden eller *kun findes her i**

fostertilstand, vil til ovennævnte tid blive en kendsgerning på jorden og være det absolut herskende i alle materielle såvel som åndelige foreteelser i samme verden.

En lang og lysende udviklingsepoke i vente

49. Vi har så tilbage kun at henvise til rige nr. 2 på symbolet, hvor vi netop bliver vidne til, at jordkloden kosmisk set lige har passeret den mørke udstrålings kulminationszone og nu i sin udvikling er på vej fremefter ind i en tiltagen af den lyse og en aftagen af den mørke udstråling af "det guddommelige skabeprincip". *Jordmenneskene har således en umådelig lang og lysende udviklingsepoke i vente – en epoke indenfor hvilken de i udvikling vil vågne op til bevidsthed om deres egen uforgængelige natur og frigjorte fra den mørke, ubevidste jordbundne tilværelse komme til at opleve skønne guddommelige tilværelsesplaner, lysende og funklende scenerier fra såvel fortidige som fremtidige verdensperspektiver i kulminerende kærlighed, intelligens, intuition og salighed.*

